

DUHOVNO ŽIVLJENJE

82

Družinski
tečnik za
slovenske
izseljence

LA VIDA ESPIRITUAL
Revista Semanal
A VIDA ESPIRITUAL
Revista Semanal
THE SPIRITUAL LIFE
Weekly Review

LETO III AÑO
KNJIGA V. LIBRO

BUENOS AIRES
24 — III — 1935

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Splošna kulturna tedenska slovenska izseljenska družinska revija.

Ustanovitelj in glavni urednik: Josip Kastelic.

Urednik SLUŽBENEGA VESTNIKA Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko: Vsakovratni odgovorni izseljenski duhovnik.

Urednica ŽENSKEGA VESTNIKA: Marija Vodepivčeva, Rosario.

Urednica NAŠEGA MLADEGA RODU: Krista Hafnerjeva, učiteljica. Jesenice na Gorenjskem, Jugoslavija.

Naročnina znaša:

- a) Za Republiko Argentino in vse ameriške dežele, vključeno Severoameriške Združene države in Kanado, letno \$ 5.— c/n (arg. pap. pesov), milreis 20.—, severoameriški \$ 1.50, urugvajski pap \$ 3.50, čilenski \$ 35.—.
- b) Za evropske in vse ostale države: letno \$ 6.— (šest argentinskih pesov v papirju), ali Din 70.—, francoskih frankov 25.—, Lit 20.—, mark 4.50, holandskih gld. 2.50, šilingov 10.—, šterling 0.35, belgijskih frankov 35.—.

Da si lahko omogočimo naročitev našega lista, sprejemamo na račun naročnine vsak znesek, tudi če nam ga pošljete v znakah, in bomo pošiljali naročniku list dva meseca za vsak plačani peso.

Naročnino je najboljšje nakazati v argentinskih pesih m/n, bodisi v priporočenem pismu, bodisi potem bančnega čeka "sobre Buenos Aires", ali s poštnim girnom, ne pa z bančnimi čeki, ki se glasijo na tuje valute.

Buenos Aires -- Banco Germánico, Av. L. N. Alem 150. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires — Banco Holandés, Bmé Mitre 234. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires, La Paternal. — J. Živec, Osorio 5087, sprejema naročnino in oglase.

Jugoslavija: Zadržna gospodarska banka v Ljubljani, Miklošičeva cesta. s pripombo: za Duhovno življenje, Buenos Aires.

Brasil: Banco Germánico, Rio de Janeiro, Rua Alfandega 5 — Banco (Nadaljevanje na 3. str. ovitka)

LA VIDA ESPIRITUAL
BUENOS AIRES. ARGENTINA

Avalos 250, U. Telef. 59 (Pat.) 3919.

Lipečov bič

(Nadaljevanje)

Lipe je bil poparjen. Preplašeno je gledal strica. Zakaj ga zmerja že takoj prvi dan. On pa je prišel sem s takimi lepimi načrti in tako trdno odločen pomagati materi pri delu. Saj je očetu na smrtni postelji obljubil, da bo pošten in delaven fant. Zakaj je zdaj stric tako neprijazen z njim?

Takrat je prišel mimo Urh, Balantov sin in Lipetov bratranec. Bil je močan in zal fant osemnajstih let. Očetu so se v ponosu zaiskrile oči, ko ga je pokazal sestri.

“Oglej si bratranca”, je rekel sinu. “Čoklje si bo že znal sam natekniti na noge, čeprav je iz doline. Za tvoje mesto v planini se poteguje. Pastir bi rad postal mesto tebe. Kaj praviš ali bi ga sprejela v službo? Ti si že prestar za to.”

Urh je zaškrtal z zobmi in sovražen pogled mu je švignil po Lipetu.

“Jaz mislim, da še ne”, je rekel nato pikro. “Kdaj pa so še bili otroci planinski pastirji? Ali bi me spet kdo rad spodrinil?” je rekel jezno, obrnil hrbet in odšel.

Tako se je Lipe seznanil s svojimi sorodniki v Bohinju. Ta prvi sprejem pri stricu zares ni bil prijazen. Čutil je, da ga stric in bratranec nista vesela. Po očetu ga sodijo in po tem, kar sta o njem iz doline slišala. Ljudje imajo strupene jezike, in raznašajo le slabe vesti, dobrih pa ne. Ampak Lipe je bil trdno odločen: Prav

za to, ker sem takega očeta sin in ker me tako sodite, vam po-
kažem, kaj zmorem. Še potegnili se boste zame, kdo me bo dobil
v službo. Spomin na očeta ga je bodril, da je pogumno zrl na novo
življenje, ki se je zdaj odpiralo pred njim.

Zares je bilo to življenje, ki se je zdaj pričelo, zanj povsem
novo. Iz bogatega edinea mogočnega posestnika, je postal sin
revne dninarice. Dopolodne je moral še obiskovati šolo, popoldne je
bil pa večinoma sam, ker je bila mati vedna na delu. To mu ni bilo
všeč. V Vrbi je bil vaje družine. Tu pa ni imel nikogar, ki bi se
bil z njim pogovarjal in včasih igral. Saj si ni želel vedno družine,
toda včasih bi bil vendarle rad imel koga okoli sebe, s katerim bi
si bil krajšal čas. Tako pa so se dnevi vlekli ko kača: nikoli jih ni
bilo konca. Vaški otroci so ga začudeno gledali in se ga izogibali.
Tujea iz doline niso marali medse.

Želja po igri in tovariših ga je nekega popoldne zvalila na
vas. Na travniku zunaj vasi je zagledal gručo dečkov, ki so s fra-
čami streljali češarke z bližnje smreke. Vrh smreke je visel če-
šarek in fantje so se skušali, kdo ga bo prvi zbil. Nihče ga ni mo-
gel zadeti. Lipe jih je nekaj časa gledal, potem je pristopil in
vzel najbližnjemu fantu fračo iz rok. "Čakajte, pokažem vam, ka-
ko se to dela" je rekel in že pobiral kamenje, da ga vtakne v
fračo. Kot bi trenil, je bila vsa gruča otrok okoli nje-
ga. Najmočnejši med njimi, za Blažona so ga klicali, je zaničljivo
zamahnil z roko in rekel: "Kaj bo takale dolinska reva? Stavim,
da še drevesa ne zadeneš, kaj šele češarek na njem."

Lipe mu ni odgovoril. Le fračo je trdneje poprijel in jo za-
vihtel. Rsssk, je švignilo po zraku in že naslednji hip se je zama-
jala veja, na kateri je visel češarek. Vsa družba je stekla pod
smreko. Češarek je ležal na tleh.

Vsi dečki so ga občudovaje gledali. Na mah jih je pridobil
zase. Le Blažonu to ni bilo povšeči. Same nevoščljivosti je bil ves
zelen. Dosedaj je bil on najmočnejši in najspretnejši med njimi.
Pri vseh igrah je bil prvi in vodnik drugim. Le odkod se je vzel
zdaj ta frkolin, da mu kvari ugled?

Še enkrat je zaničljivo zamahnil pred Lipetom in rekel: "Eh
kaj, takle bajtar, pijančev sin!"

Lipeta je spreletelo. Divja jeza ga je popadla. Vsa zatajevana
jeza, ki jo je tlačil v sebi, odkar jih je zadela nesreča, je maho-
ma bruhnila iz njega. Pograbil je Blažona in ga z vso silo treščil
ob tla. Nič ni pomislil kaj dela, le pesti je stiskal in divje mlatil
po nasprotniku. Vsa bridkost, vse trpljenje, vsa besnost, ki se je

kopičila v njem, odkar je postal revež in odvisen od tujih ljudi, katerih zaničevanje je moral prenašati, je zdaj butnila iz njega in se razlila med tem dečkom, ki se je onemogel zvijal v njegovih pesteh in se zaman skušal rešiti iz njih.

Potem pa je mahoma odnehal. V hipu ga je minila besnost, le grenka bolečina mu je še ostala v duši. Molče se je obrnil in odšel.

Odhitel je domov in se tam skril na podstrešje. Nič ni bil vesel svoje zmage. Vedel je, da jo bo moral drago plačati. On, tujec, bajtarjev sin, si je upal braniti svojo čast. Tega mu ne bodo odpustili. Strašna tesnoba se ga je polastila. Bridko je zajokal in si želel smrti, da bi bil rešen teh nadlog.

Šele pod noč je poiskal mater, ko je v kuhinji pripravljala večerjo. Čutil je, da bi ji moral povedati, kaj se mu je popoldne primerilo. Iskal je primernih besed za to, pa jih ni našel. Poznal je mater, tako mehka je bila, vse krivice in težave je vdano prenašala in nikoli ni tožila. Kako naj bi zdaj razumela jezo in odpor,

Pograbil je Blažona in ga z vso silo treščil ob tla.

ki je vstal v njem, ob zabavljačevih besedah. "Mati", je začel plaho. Toda v tem hipu so se zatemnila vrata in na pragu je stal Urh, njegov bratranec.

Urh se je široko razkoračil v kuhinji in začel: "Tisto sem vam prišel povedat, teta, da Lipe vaških otrok ne bo pretepal. Nočem, da bi se vsa vas jezila nad nami radi takegale smrkavca. Zakaj si popoldne Blažonovega, a?" se je odurno zadrl nad Lipetom.

V Lipetu je znova zavrelo. "Zmerjal me je. Pijančevega si na mi je metal naprej. Tega ne pustim", je rekel ponosno in trmasto. Kar bliskalo se mu je iz oči.

"Hahaha, ne boš pustil! Seveda, krota napihnjena! Kaj pa si? Mar nisi res pijančev sin? Da da da, pijančev sin in berač! Vidiš, to ti pravim tudi jaz. Hahahaha! Ali boš mene tudi?"

Pljunil je predenj, nato se obrnil in odšel.

Tiho je nastalo v kuhinji.

"To ti enkrat vrnem", je kričal Lipe za odhajajočim, in krčevito stiskal pesti. Zelena pena se mu je nabrala na posinelih ustnicah.

Preplašena mati ga je mirila. Takega ga ni še nikoli videla. Trgal se ji je iz rok in hotel za bratranecem, ki ga je tako smrtno užalil. Z vso silo, kar je bilo v njenem slabotnem telesu, ga je držala, da ni zdiviljal za njim. Z vso ljubeznijo mu je prigovarjala. Njenim mehkim besedam se je končno vdal in ji v solzah povedal, kaj je doživel na vasi.

Ta dogodek pa je Lipeta zresnil preko njegovih let.

4. Novi prijatelj.

Škantarjevi so imeli pastirja. Joza mu je bilo ime. Ta pastir Joza je bil posebnež. Poletje je preživel vedno na planinah, čez zimo in spomladi pa se je nastanil doma v stari bajti pod Studorjem in je pletel jerbace in košare. Toda to delo mu ni bilo nič kaj po volji. Vsako leto se je že vso zimo veselil tistega dne, ko bo lahko zapustil mračno dolino in se odpravil z živino na sončne planine. Ljudje so pripovedovali o njem, da je bil postaven korenjak, dokler je bil še mlad, in najzalši fant doline. Toda pravega dela mu ni bilo mar. Skrivaj je lazil po pečinah za divjimi kozami. Ko ustrelil lepo divjo kozo. Joza je hotel ubežati, toda gozdar je je imel štirideset let, ga je nekega dne zalotil gozdar, baš ko je streljal nanj in ga zadel v desno nogo. Od tedaj je Joza šepal. Nehal je hoditi za kozami in je postal Škantarjev črednik.

Posebno radi so ga imeli otroci. Vse poletje so se že veselili, kdaj bo prišel Joza iz planine domov. Čez zimo je postala Jozova kočica pod Studorjem pravi otroški dom. Iz vse vasi so se zbirali otroci pri njem. Poslušali so ga, ko jim je pripovedoval dogodke iz svojih mlađih let ali pa prečudne povesti o planinah in o čudežnih bitjih, ki so nekđaj živelā po strmih triglavskih pečinah. Jozā je znal lepo pripovedovati. Po cele ure so prečepeli ob njem, ko je v mračnih zimskih dneh sedel doma ob svojih košarah in pripovedoval zgodbe o predobrih belih ženah, ki so nekđaj bivale na Triglavu, o kozlu z zlatimi rogovi, ki jih je vodil, o bajni zakladih, ki so skriti v skrivnostni gori Bogatin in o predrznem lovcu, ki se je v ranem jutru napotil v gore, da bi ustrelil kozla in si pridobil ključ do onih neizmernih zakladov, pa ga je kozel pahnil v prepad, iz katerega se ni nikoli rešil. Žalostni so bili, kađar jim je potem Jozā pravil, da je kozel izginil iz teh krajev in z njim dobre bele žene.

Marsikdo teh malih je ob takih povestih sklenil, da pojde

Lipe je privedel kozla pastirje Jozi

prav gotovo nač Bogatina, ko bo velik, in poišče ogromne zaklade, ki morajo še vedno ležati v njegovem osrčju; zakaj nobena pravljičca, kolikor jih je Joza vedel, in teh ni bilo malo, ni govorila, da bi bil kdo vse doslej že odprl osrčje gore in se polastil bogastva, v njem skritega.

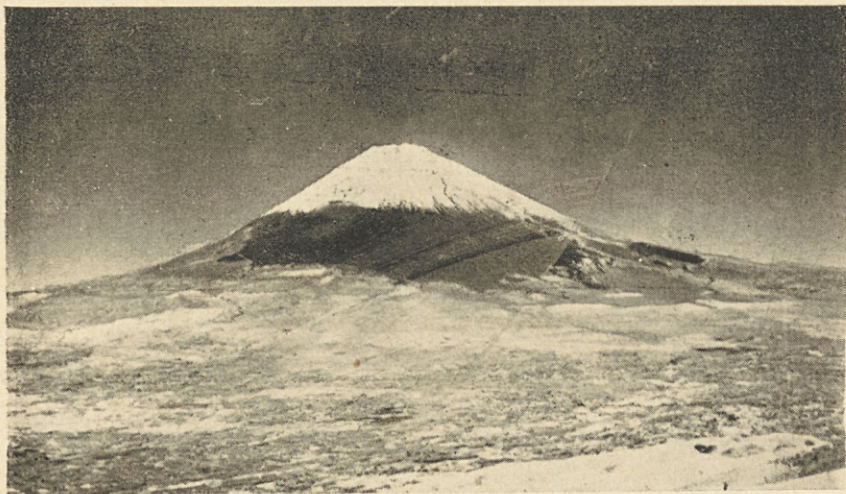
Spomladi pa, ko so trate ozelenele, in je sonce vabilo na plan, niso več posedali v mračni izbi. Preselili so se vsi skupaj, Joza in otroci, na vrt pred njegovo hišico. Tam so se igrali, prevračali kozočce, plezali po stari hruški na vrtnu in Joza jih je učil po rokah hoditi in še drugih podobnih umetnosti. Najraje pa so se igrali z Jozovim kozličkom. Poleg hišice je imel namreč Joza majhen hlev in v njem staro kozo, ki je dajala Jozi mleka, pa mu vsako leto vrgla tudi majhnega kozlička. Ta kozliček je bil vedno veselje vaških otrok. Saj so imeli tudi drugod kozličce, toda tako prijazni, tako ljubki, poskočni ter igravi domači kozlički niso bili. Sami niso vedeli zakaj, toda Jozov kozliček je bil vedno navečje veselje vaških otrok, čeprav je bil vsako leto drug.

Ta kozliček je seznanil Lipeta s Škantarjevim pastirjem.

Od onega dne, ko se je spoprijel z Blažonom, Lipe ni več zahajal med vaške otroke. Kadar ni bil v šoli, je pomagal materi pri delu na polju, pripravljajl doma drva ali pa jih hodil nabirat v bližnjo hosto.

Nekega dne se je že proti večeru vračal iz gozda domov. Že je bil v dolini in je pravkar zavil na cesto, ki je vodila do domače hišice. Takrat je mahoma obstal in se glasno zasmel. Na stezi pred njim je stopal pastir Joza in vlekel na vrvi kozličca za seboj. Kozliček je poskakoval zdaj sem zdaj tja, no, seveda nič mu ni bilo všeč, da je bil privezan. Skušal se je znebiti vrvi, ki mu je omejevala zlato prostost, poskakoval je in nerodno vlekel ubogega, šepastega pastirja za seboj. Stari mož se je smejal mlademu neugnancu, natezal vrv, pa jo zopet popuščal. Ampak zdaj, in to je bilo, čemur se je moral Lipe tako smejati, je kozliček mahoma z vso silo poskočil, nategnil vrv in še preden se je Joza prav zavedel, je že ležal na tleh. Predno se je pobral, je bil kozliček že v bregu, in prav gotovo bi bil ušel. Toda še hitreji ko kozel je bil Lipe. Pognal se je za mladim ubežnikom, ga ujel, mu nategnil vrv okoli rogličkov in ga privedel pastirju, ki se je med tem že pobral, pa si še drgnil koleno, pošteno je bil padel.

(Dalje prihodnjič.)

Japonska sveta gora Fudžijama.

Japonska kolonija v Argentini je prilično tako številna kakor naša slovenska in šteje okrog 25.000 članov. Naše Duhovno življenje je prineslo o njej z vrsti Argentinskih filmov že zelo lep in precej obširen informativen članek, v katerem pripoveduje v Argentini živeči japonski izobraženeec odkrito in zelo zanimivo tudi o svojih daljni domovini, o položaju, skrbah, upih in načrtih japonskega ljudstva, ki so lahko usodnega pomena za Slovane in za celo Evropo in ki jih je zgodovina zadnjega pol leta samo še dopolnila in potrdila. Našim cenjenim čitateljem priporočamo, da si zanimivi Daliborjev IX. film "Pogovor z Japoncem" še enkrat prečitajo.

Pod naslovom **Japončica** pa je priredila naša nova sotrudnica gđč. Julka Adamčeva za današnjo številko Našega mladega rodu izredno posrečeno črtico o mladi japonski deklici, ki je pred kratkim prišla iz svoje domovine v Argentino in katere usoda je prav podobna usodi tisočerc slovenske izseljenske čee, ki je kadarkoli in kamorkoli šla s svojimi starši ali za njimi iz domovine v tuji svet, samo, da je njena usoda dostikrat še bolj grenka.

Naj ponovimo in povdarimo ob tej priliki, da so Japonci v Argentini sijačno organizirani in da uživajo kot skupina velik ugled. Zavest skupnosti je v njih visoko razvita. Vse drugače, kakor med Slovenci ali celo med Jugoslovani. Tudi gospodarsko so se v razmeroma kratkem času zelo uveljavili. Med brezposelnimi v Puerto nuevo oziroma Palermo Chico boste našli zastopnike domala vseh narodov sveta, nekaj Slovencev, veliko več Hrvatov in Srbov, da ne govorim o Rusih in Poljakihi, toda niti enega Japoneca. Njihovo društveno življenje je visoko razvito. Pred kratkim sem imel v rokah njihov list Argentin Džijo, ki izhaja dvakrat tedensko na 16 velikih straneh. Jasno, je da imajo svoje posebne japonske šole in otroške vrtee, ki jih vodijo seveda diplomirani japonski učitelji. Osnovali so si celo svojo argentinsko-japonsko trgovsko zbornico. V buenosajreškem pristanišču je vedno tudi nekaj japonskih ladij. Nedavno so organizirali v velikem obsegu izlet Argentinecev na Japonsko.

Ijubka Šorli:

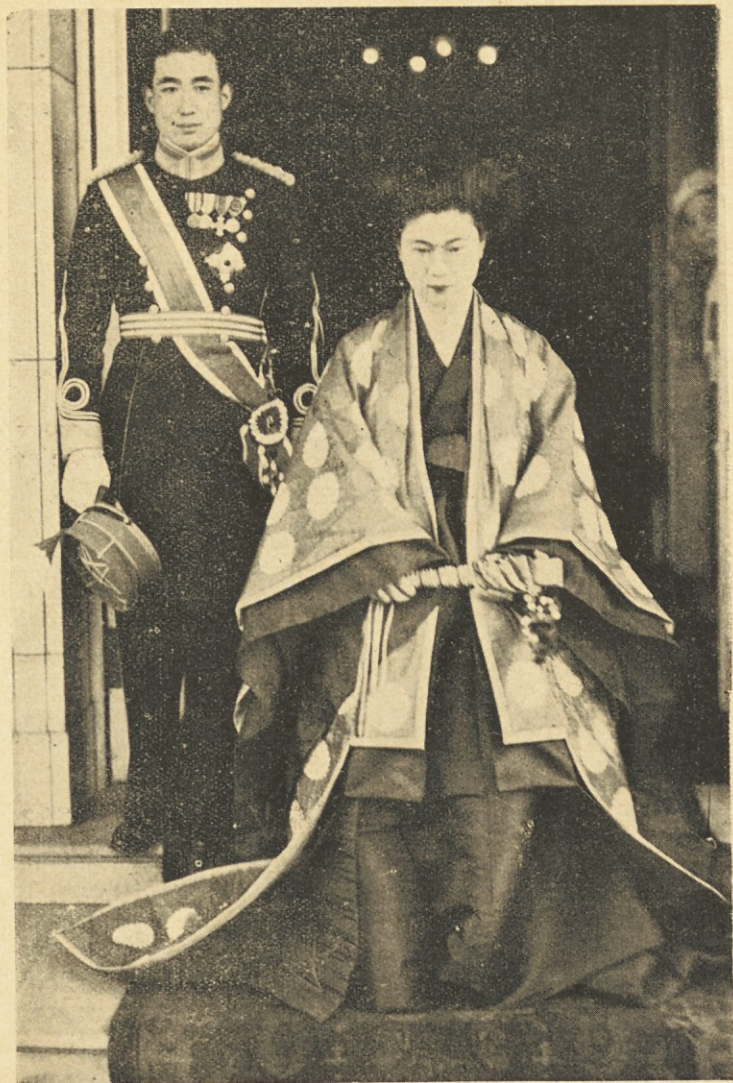
Kaj si ?

Tja med grobove tihe zašla sem,
kjer vse počiva, molči.
V mraku večernem grenko ihteli so
bóri kraj bele poti...

Nemi grobovi, cvetje jesensko,
že se po vasi je razevetelo...
Dragi v gomilah, vse, vse po njem
med vami je zadehtelo...

Od nekod k meni z vetrom prišla je
žalostna pesem zvonov...
Ko da je v zemlji nekaj zavpilo:
kmalu spet grob tu bo nov...

Pa mi tesnoba srce je objela
in od grobov sem odšla...
Človek! Popotnik samo si, ki hodiš
trdo zivljenja pot — do Boga...

Iz japonske visoke družbe: novoporočenca princesa Savako Kitahirokova in grof Motobumi Higashisono. Oglej si bogato preprosto in lepo gospejino narodno nošo.

B o v e c

Francozje v deželi.

V ta mirni razvoj trešči novica o krvavi francoski revoluciji l. 1789. in o zmagovitem Korsu Napoleonu Bonapartu, ki se je dal l. 1804. ovenčati s francosko krono. Gesla o svobodi, enakosti in bratstvu so zamajala evropske prestole. Napoleonovi lahki polki so se pa razlili v zmagovitem pohodu do Dunaja in še preko. V zgodnji pomladi l. 1797. so že pokali topovi iz bovške trdnjave. V njej je čepel avstrijski general Köblös s 500 grenadirji, da bi ubranil francoskim divizijam pot na sever. A kaj bo peščica proti premoči? Avstrijci so se tedaj poslužili zvijače. Med ropotanjem bobnov je avstrijski oddelek zapustil trdnjavo in se navidez umikal proti Logu. Francoski poveljnik je hotel lepo priložnost izrabiti in je še isto noč hotel zasesti trdnjavo. Nekam tiho se je pomikala francoska kolona v gosji napadalni vrsti po ozki stezi in še ožji brvi preko 50 m globokega bovta Koritnice. Vrsta je na mladem bobnarju, da prekorači v temni noči omotični prepad. Pa, joj, groza — votlo zadoni boben in krik iz globine. Napadalec se ustavijo, spoznali so ukano, brv so Avstrijci prežagali. Nad par desetina francoskih trupel je že šumela tesna Koritnica. Jeza zgrabi Francoze. Za zlato jih neki pastir privede po skrivni stezi nad trdnjavo in tedaj se je morala posadka udati. Trdnjavo so Francozi razrušili. Šele l. 1881. so zgradili drugo ob novi cesti.

A le par mesecev so to pot francoski orli vladali nad našimi planinami. Toda dobro so izterjevali "franke" (davek, ker so ga v francoskih frankih plačevali) iz ljudstva.

Vojni je sleđila huda zima in strašna revščina. Stari denar je bil ob vso veljavo.

Čez osem let se je pa znova tresla zemlja pod korakom francoskih armad. Nad Bovecem, na Strmeu in Predelu so se bili odločni boji. Tu si je pokralj Evgeon utrl pot na sever.

Na Predelskem sedlu, malo više od razvalin poznejšega forta Hermann, so Avstrijci začeli graditi pol zidano, pol iz brun zloženo trdnjavo. Narava sama je bila močnejša trdnjava od zgrajene. Cesta se je vila pod zgornjo trdnjavo, ki je bila s palisadami preko ceste zvezana s spodnjo manjšo, ki pa ob času teh borb še ni bila prav dograjena. Obiti je bilo možno predelsko utrdbo le zgoraj preko gorskih vrhov. Pa tudi za to plat se je skušal stotnik Hermann zasigurati, ker je že zgoraj ob Mangartskem potoku dal kopati streliške jarke. Tudi ti so ostali seveda nedovršeni. Prava utrdba je bila zgrajena v dve nadstropji z okni za topove in strelce. Po stopničasti strehi so pa nasuli prsobrane za ostre strelce. Dvižni mosti in mrežaste rešetke so branili vhode. Hrane so naložili za en mesec, topov so imeli Avstrijci deset. Graditelj trd-

Trdnjavica

v

bovških Klužah

njave stotnik Ivan Hermann, doma iz Prage, si je izprosil poveljstvo nad Predelom. Ob slovesu s tovariši je še dejal: "zgradil sem si grob, tu se ne vidimo več." Slutnje ga niso varale....

Francoska divizija pod generalom Serasom je že dosegla s predstražami Bovec, ko je Hermann jedva še utegnil sprejeti v utrdbo hrvatski brambovski oddelek stotnika Vitkoviča s tremi častniki, 18 podčastniki in 180 možmi. Sam je imel že od prej 10 topničarjev in 25 pomožnih strelcev. Že so francoski lahki loveci posedli Strmee, kar prihrope po cesti avstrijska zadnja straža pod stotnikom Jandovičem in prosi, naj jih sprejmejo v utrdbo. Toda prostora ni bilo. Stotnik nagovori utrujeno četo in jo pošlje preko grebenov, kakor kdo ve in zna, na belopeško stran. Sam s 14 tovariši pa vstopi v krog predelskih brambovcev. Rešetka zunanjih vrat zropota nizdol in še se prednje straže sovražnika pre-

drznejó do trdnjave. Seveda so se brž umaknili nazaj v tabor na Strmcu. Medtem se je pa nagnetlo od Boveca do Loga 12 francoskih bataljonov, ki so se kot voda v bovtu komaj zadrževali na tesnem prostoru. Kako tesno pa je bilo šele pri Avstrijeih! Obe ma nasprotnikoma je 16. zjutraj kar odleglo, ker so iz nejasnega pričakovanja ućakali strašno, a poživljajoćo resnico. Ob zori so francoske trobente zatrobile naskok. Toda na tesnem sedlu se niso mogli napadalec razviti in so jih v gosti vrsti avstrijske kar-teće trumoma podirale. Ob treh popoldne prisope pod trdnjavo francoski ćastnik z belo zastavo. Junaška posadka odbije poga-janja, boj zadivja vnović. Topovi iz trdnjave držijo prazen prostor okoli in okoli sedla.

Po noći se pa Francozom posreći privleći štiri kanone kar na sredo ceste. Tudi napadalni oddelek se je že stisnil tik pod zuna-nje lesene palisade.

Sedemnajstega trobi zopei na naskok, to pot grmijo tudi fran-coski topovi. Poveljnik trdnjave mora poklicati zunanje strelee za

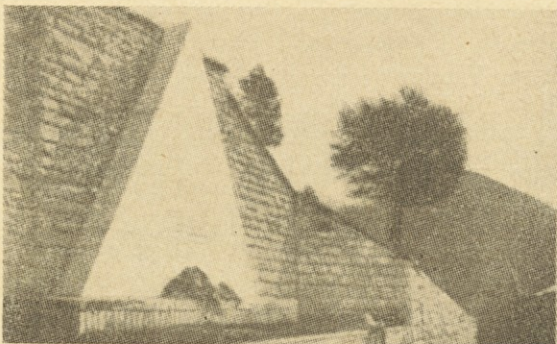

Družina japonskega kontreadmirala Sankiçi Takaiaghi pričakuje novega leta, da mu po narodnem obićaju pismeno voći dobrodošlico. Zanimive so ćrke japonske pisave, ki jih vidimo na sliki, še bolj pa slikovita japonska narodna noša.

varnejše obzidje. Vse je natlačeno v utrdbah, a pogum je vedno večji.

Pomanjkanje živeža — saj so po Bovškem že vse pobrali — in pa prevelike izgube so generala Serasa zopet prisilile k pogajanjem. Tudi to pot zaman. Ponoči pridirja v generalov šotor sel podkralja Evgena. General si grize ustne. V povelju stoji: "Predel mora jutri t. j. 18. pasti, naj stane kar hoče!"

Pa tudi posadka v trdnjavi je vedela kaj jo čaka. Namesto k počitku je morala na okope in na strehe, zadelovat z deskami in zemljo luknje, ki so jih skopale francoske granate. Tako so poškodbe vsaj maskirali. 18. zjutraj že poka od obeh strani. Ob osmih je premor. Na cesti spodaj maha z belim praporom parlamentar v družbi z avstrijskim častnikom. Spuste jih do rešetk. Tu naznani parlamentar častne predajne pogoje, avstrijski

Spomenik padlim
junakom na
predelskem sedlu

tovariš pa javi mlademu poveljniku, da so bili Avstrijei nad Trbižem poraženi in da je Predel od avstrijske armade popolnoma odrezan. Hermann je takoj uvidel, da pomeni to: predaja ali smrt. Kot junak se je odločil za obupen boj, avstrijskemu nadporočniku je še ukazal, naj vstopi in posadki sam pove golo resnico. Solze teko po kosmatih in osmojenih obrazih, ko zvejo za usodo stoterih tovarišev. Zavedajo se, da je njihova enaka, a niti en mož se ne gane iz trdnjave. Celo pismo izjavo dá posadka, da se bo branila do zadnjega. Za začudenimi parlamentarji se spuste rešetke, boj se razvname. Grmi od skal in, toda, ojoj, oddelek Francozov je priplezal na višine nad trdnjavo. Odtod mečejo smolne vence na leseno streho. Gori! Pol posadke strelja, polovica pa gasi z vodo in zemljo.

(Nadaljevanje)

Srečko Stepančič, Buenos Aires:

Koruzza

Brezposeln sem taval po buenosajreških ulicah.

Brezposeln pomeni seveda tudi brez denarja, sicer bi brezposelnost ne bila nič hudega. Brez denarja pa nikakor ni romantična in pesniška, kakor bi morda kdo sodil na prvi hip in kakor pišejo morda kakšne pesmi in povesti.

V našem bogatem vele mestu živi sicer človek končno tudi brez dela in brez denarja. Vendar je moralo miniti za tako življenje že nekaj časa. Moral je že primerno otopeti in izgubiti smisel za sramoto in druge meščanske predsodke. Kljub temu jih ni malo, ki so prišli tako daleč. Potem se jim pa res ne godi več slabo.

Jaz sem bil nasprotno še začetnik v Argentini in v meni je vse vpilo: dela, dela, dela! Toda dela ni nikjer! Išči kjer hočeš, počni kar hočeš, dela ni!

Da si nekoliko odpočijem sredi beganja brez cilja, sem sedel na klo v skrbno negovanem mestnem parku. Segel sem po časopisu, ki je ležal na mjej, in glej čudo božje: tam nekje na "kampu" je za vse brezposelne dovolj dela, dobro plačanega in lahkega, da bi ga zmogle tudi ženske in sami otroci. Na koruzi.

Dasi sem že poznal način argentinskega pisanja, sem se vseeno razveselil. In hajdi gori na Paternal, da dobim še kakšnega prijatelja in jo mahneva na koruzo!

Kmalu sem dobil prijatelja, ki sicer ni več vedel o koruzi kakor jaz, ki pa je bil pameten mož. Takoj je bil pripravljen iti na kamp, samo še koga morava dobiti, je rekel, ki že pozna delo in kraje in morda še kakšnega gospodarja, ki bi nas vzel v službo.

Res sva imela srečo. Skoro sva iztaknila našega človeka, ki je bil že lansko leto na koruzini žetvi, cosecha de maíz. Povrh mu je lanski gospodar ravno pisal, naj le spet pride.

Brž smo bili zgovorjeni. Celó denarja za pot sem si mogel

izposoditi. Peljali pa smo se v Firmat, še kakšne štiri ure vožnje dalje od Rosarija.

Pot je bila prav prijetna. V Rosario smo se zamudili en cel dan, ker je hotel naš vodja obiskati neke tamošnje svoje prijatelje in rojake.

Prišedši v Firmat stopimo v fondo, gostilno kjer so se zbirali gospodarji, ki so iskali "delavcev za svoj vinograd", to je za cosecho de maís, za spravljanje koruze.

Bili smo nekoliko kasni. Lãnski gospodar našega mojstra je bil prepričan, da njegovih lãnskih delavcev ne bo več, zato si je izbral druge. Pa ni bilo hudega, ker je v fondi še več drugih gospodarjev moževalo, pilo in kvartalo in iskalo delavcev. Hitro smo si izbrali čakarerja, kmeta, ki je imel svoje posestvo blizu tam kamor smo bili namenjeni.

Sedaj je bilo treba kupiti še delavno opremo, to je vrečo, maleto, in agujo, iglo. Ker nismo imeli denarja nam je oboje kupil gospodar, ki bo odbil znesek od zaslužka, tako je dejal.

Starosta japonskega ministrskega sveta finančni minister Korekiya Takahashi s svojima dvema vnukinjama, gospod minister oblečen v japonsko narodno nošo, vnukinji pa sta oblečeni po evropskem kroju. Čeprav je japonska narodna noša še danes nekaj vsakdanjega, se vendar mnogo Japoncev oblači čisto po evropsko, zlasti po mestih.

Čakra ni bila daleč, komaj kakih 30 kilometrov. Z avtom smo bili prav v kratkem tam.

Naš tovariš in mojster nam je sedaj pokazal, kako se taki stvari streže, zlasti kako je treba napraviti pas na katerem bo visela vreča za nabiranje koruznih storžev, kar nikakor ni tako enostavno. Iz starih vreč smo si napravili kakih 10 cm široke pasove na katere smo prišili močne trakove, da si jih lahko dovolj trdno privežemo okrog pasu. Na sprednjo stran smo pritrčili dve močni kljuki, ki smo jih napravili iz močne žice in na katere bo treba obesiti nabiralno vrečo.

Nabiralna vreča je kakih 50 cm široka in poldrug meter dolga. Napravljena je iz močnega platna. Nabiralec si jo vtakne v obe že imenovani kljuki na sredi trebuha in jo vleče med razkoračenimi nogami za seboj. Da se platno prehitro ne izrabi, je prevlečena spodnja stran nabiralne vreče z močnim usnjem.

V mraku so prišli iz dela možje, ki so prišli še pred nami na čakro in obirali koruzo. Grozno so bili izmučeni. Med večerjo so si nas radovedno ogledovali in po vsem mogočem izpraševali. Kljub očitni utrujenosti so se hvalili, da je žetev dobra in so nas bodrili češ da bomo lahko veliko zaslužili.

Večerja je bila dobra in obilna. Nato smo legli v sosednji galpon, iz pločevine narejeno shrambo, h počitku. Spali smo na tleh, samo nekaj koruznih stebel smo si podložili.

Drugo jutro so nas zbudili že predno je vzšlo solnce. Hitro smo popili nekaj kave, potem pa na delo, na polje, ki je ležalo vsenaokrog bornih poslopij naše čakre. Kakor vojake so nas razpostavili po deset do dvanajst brazd vsaksebi in bitka se je začela.

Kdor misli, da po Argentini tako lomijo letice, štoke kakor pri nas, ali če kdo misli, da je to prijeten posel, se močno moti.

Z ogromno vrečo med nogami in oboroženi z že imenovano kakih 15 cm dolgo, na koncu nekoliko zakrivljeno iglo, smo se lotili dela. Z iglo privezano z jermenčkom v katerega sem vtaknil manjše tri prste desne roke sem odpiral liste v katere je zavita letica, z levico sem potisnil odprte liste navzdol in s palcem in kazalcem desne roke sem tako slečeno letico že odlomil in vrgel v vrečo. Seveda gre vse to bliskoma. Koruza mora biti že dobro suha, da gre delo hitreje izpod rok. Ko je vreča polna je treba stresti njeno vsebino v drugo, večjo, pobiralec stopi dve brazdi na desno ali na levo in delo gre tako naprej, ves ljubi božji dan.

Delo je akordno: čim več kdo nabere, tem več zasluži. Ravno to je bila moja nesreča.

Ni minilo dolgo časa in že sem imel na prstih nekaj ran. Moji prsti so bili namreč bolj vajeni peresa in knjige kakor težkega dela. Polno koruznih rastlin je bilo sključenih in poleglih in so me začele jeziti, vreca me je začela tiščati, da ne govorim o rokah. Vse me je začelo boleti. Toda vstrajati je bilo treba, nobene pomoči ni bilo.

Gospodar ni bil nič kaj zadovoljen, ko nas je prišel pogledat. Nekaj polezanih letic sem pustil namreč nepobranih. Moje delo je šlo neverjetno počasi naprej. Tolažil sem ga, da bo boljše, ko se malo privadim. Pa veliko upanja sam nisem imel.

Prvi dan sem nabral cele tri vreče po kakih 90 kil, kar je toliko ko nič. Srednje dober pobiralec jih mora nabrati sedem do osem, med tem, ko jih naberejo dobri delavci 12 do 15, izjemoma kateri pa tudi do dvajset.

Drugi dan ni bil nič boljši. Tretji tudi ne: ostal sem pri onih treh vrečah s katerimi sem začel. Delu sem se sicer nekaj privadil, ampak moje prste je koruzino ličje vse razrezalo in pri najboljši volji nisem mogel delati bolj hitro.

Gospodar je bil vedno bolj nezadovoljen. Vendar je bil razumen človek in je računal, da bosta moja tovariša kaj boljša. Eden je res prišel na dnevnih petero vreč, drugi pa celo na sedem do osem.

Pa nas nesreča ni zapustila ko se nas je enkrat prijela: Naš najboljši tovariš je zbolel. Bil je že nekoliko starejši in so mu začele zatekati noge, da je moral od časa do časa počivati. Imeli smo namreč zjutraj tako bude rose da je bil človek že po kratkem delu od pasu doli ves premočen. Od kakšne desete dalje pa je začelo solnce tako neusmiljeno pripekati, da nam je pot curkoma tekela po obrazu.

Hi sreči so prišli velikonočni prazniki in smo imeli en dan več počitka. Na praznike same nismo mogli seveda prav nič misliti.

Našemu mojstru je šio zdravje vedno na slabše. Komaj po pol dneva je mogel delati. Moj drugi tovariš je prišel sicer na dnevnih pet ali šesti vreč, toda začel se je pritoževati nad mokrimi rosami. Jaz sem ostal pri mojih treh ali večasih štirih vrečah. Vse je kazalo, da gre naša koseča proti koncu. Posebno odkar je tovariš Pepi zaslužil dovolj za pot v Buenos Aires. Končno ni mogel naš mojster, najboljši izmed nas treh, več na delo. Gospodar

vedno bolj nezadovoljen. Ni nam kazalo drugega, kakor da gremo. Poračunali smo z gospodarjem, ki je prevzel tudi naše vreče in igle, seveda v našo izgubo, nato nas je odpeljal na postajo. Seveda ne v avtomobilu, kakor smo na čakro prišli, ampak veliko bolj pohlevno, s surkijem, dvokolnico, ki se je počasi majala po prašnih in razoranih potih.

Veste, da me je pot skrbela. Nisem namreč zaslužil dovolj za pot v Buenos Aires, moja tovariša sta pa tudi imela samo natančno toliko, kolikor je veljal vozni listek.

Gospod mojster se je odločil, da ostane v Rosario in se je hitro ločil od naju. Pepi je nemudoma prestopil na vlak v Buenos Aires. Izročil sem mu svoj kovček, samo odejo sem si prihranil — in ostal sem sam.

Ker mi je ostalo še par pesov sem se odločil, da se peljem z vlakom dokler bodo dopuščala sredstva. Po cenikih sem preračunal, da se bom pripeljal ravno do polovice poti iz Rosario v Buenos Aires.

Vstopil sem torej v vlak, ki je odpeljal zvečer iz Rosaria. Po dobrih treh urah vožnje smo privozili do mesta do koder sem imel plačano vožnjo. Bilo je treba izstopiti.

Izstopil sem na nasprotni strani kakor je bila postaja. Dokler je stal vlak v postaji sem čakal, ko pa se je začel pomikati, sem skočil na platformo tovarnega voza, in ravno tako hitro smo se vozili v črno temo. Ko je vozil brzovlak skozi postaje, sem se stiskal h steni, da me kdo ne opazi. Kie-... k ustavil, sem hitro skočil na tla in zavzel svoje mesto, ko se je spet premaknil.

Proti jutru sem se pripeljal tako prav do Buenos Airesa. Kmalu sem bil v mestu, rešen.

Na kosečo če maís pa ne grem nikdar več!

Prof. dr. Franc Jaklič, Ljubljana:

Baraga

(Nadaljevanje)

Ko se je spomladi 1850 škof Lefèvre vračal s svojega drugega birmanja v L'Ansu, ga je Baraga spremil v Detroit. Tam je skozi poltretji mesec skoraj neprestano, noč in dan, nadziral tisk svojih dveh obširnih in slavnih knjig. Prva so očipvejska "Křtoliškega kristjana premišljevanja o večnih resnicah", največje, pa tudi najboljše Baragovo indijansko nabožno delo. Obsegalo je 712 strani in ga je namenil vsem severnim indijanskim rodovom, ker je bil s svojimi spisi očipvejščino razširil kot občevalni jezik vseh severno-ameriških Indijancev, in ga je šele pozneje izpodrinila angleščina. Še važnejša je pa druga od teh dveh knjig: njegova slovnica očipvejskega jezika, "**A theoretical and practical grammer of the Ochipwe language**". Leta in leta je iskal pravil za težki očipvejski jezik, ki je zlasti z glagolskimi oblikami bogat. Glagol ima 9 spregatev in vsaka spregatev ima svoje posebne trdiine, nikalne, pripovedovalne oblike, torej 36 vrst oblik: vsaka od teh oblik pa ima zopet svoje čase, naklone, število itd. Vsega skupaj ima očipvejski glagol, kakih 3000 oblik. Kolika težava za tujerodca! Vsi besedni razpoli se prelivajo v glagol in so v očipvejščini dá z glagolom vse izraziti. — Baragova slovnica je do danes ostala podlaga za proučevanje drugih indijanskih jezikov.

V Detroitu je dobil pomočnika, prvič v življenju! Bil je to zgleden belgijski duhovnik. Baraga bi ga naj uvedel v očipvejščino in v misijonstvo, sam se pa bolj brez skrbi odpravljal v rudniške naselbine.

Od l. 1852 Baraga, tudi mesa ni več užival, razen če je bil primoran jesti pri tujih ljudeh. V ondotnem mrzlem podnebnju in pri tolikih trudih je bila ta nova samoodpoved še tem težja.

9. Predlagan in posvečen za apostolskega vikarja za Gornji Michigan.

Dne 9. maja 1852 se je v Baltimore sešel cerkveni zbor za Severno Ameriko. Ena izmed resolucij je bila tudi prošnja, da bi naj Rim ustanovil 9 novih škofij in 2 apostolska vikariata, in sicer bi naj oba apostolska vikarja bila posvečena škofa. Eden od teh dveh vikariatov bi naj obsegal polotok med Gornjim in Michiganskim jezerom, tako zvani Gornji Michigan (Upper Michigan). Boljšega in bolj zaslužnega kandidata zanj škofje pač niso imeli kot Barago, saj je bil dolga leta ondi skoro edini glasnik božje besede in je on privabil Pirea, o. Skrlo in Mraka med Indijance. Iz lenih, zapitih in sirovih poganov je naredil delavne, trezno, pravne in pobožne kristjane, ki so se naseljevali v lepih vasicah in izpreminjali gozde v njive ter se vedno bolj civilizirali. Baraga je polagoma zvedel, da je predlagan; polagoma se je vest razširila tudi med vernike. Baraga je pa v L'Ansu in v rudniškem okolišu naprej pastiroval pa sestavljal **slovar očipvejskega jezika**. Rokopis mu je narastel nad 1700 strani. Spomladi 1853 ga je prinesel v Cincinnati. Spotoma bi bila on in njega rokopis kmalu izginila pod led. Tri mesece je moral popravljati tisk, 9. julija je bil slovar natisnjen. Obsega 622 strani. Prvi del je očipvejsko-angleški, drugi del pa angleško-očipvejski. V slovar je vzetih tudi nekaj slovenskih besed z označbo "Illyr". Baraga je z njim izvršil prav tako ogromno delo kot s slovnico. V jezikoslovni vedi si je pridobil nesmrten sloves; **že sami ti dve knjigi bi delali čast enemu celemu človeškemu življenju**. Baraga ju je sestavil predvsem za misijonarje, da bi se lažje naučili težke indijanščine.

Po vrnitvi iz Cincinnatija je še enkrat obiskal rudnike, spotoma pa že zbiral prispevke za svoj bodoči vikariat. Zvedel je, da ga je papež Pij IX. 29. julija imenoval za apostolskega vikarja in da bo na Vse svete posvečen za škofa.

Ko je prišel v Cincinnati, je bil tako ubog, da so mu morali kupiti vse, kar je potrebno za škofovsko posvečenje. **V cincinnatski stolnici**, ki pa danes ne stoji več, ga je **nadškof Purcell 1. nov. 1853 posvetil** hkrati z jezuitom o. Carrelom, novo imenovanim škofom v Covingtonu; sopusvečevalca sta bila detroitski škof Le-fèvre in škof Henni iz Miiwaukeeja. Obema posvečencema je govoril škof Spaulding iz Louisvilla. Veliko duhovnikov in ljudstva se je bilo zbralo. Baraga pa tega svojega največjega dne ni nikjer opisal.

Prve škofovske maše in prvo birmovanje je imel v cincinatski škofiji.

Njegov vikariat je štel 10.000 vernikov, polovico Indijancev in polovico belih priseljencev. Za vse je pa imel le 2 duhovnika in 3 cerkvice. Zraven svojega vikariata je moral oskrbovati tudi indijanske dele sosednjih škofij, ki so mu povzročali veliko dela in stroškov.

Značilen je njegov škofovski grb: zgoraj je latinski napis: "Eno je potrebno"; spodaj je na levi Jezusovo, na desni pa Marijino ime. Jezusovo ime je že kot kaplan imel na svojem pečatniku.

Za sedež vikariata je izbral mestece **Sault Ste. Marie** med Gornjim in Michiganskim jezerom; takoj na drugi strani se začne že Kanada. Prebivalci so bili mešani belokožci, po večini le po imenu katoličani, pa nekaj Indijancev. V majhni trdnjavi je bilo 50 vojakov. Cerkvico in duhovnikovo stanovanje je bil iz lesa zgradil Pire, ki je nekaj časa tu pastiroval; v mestecu je

Znani japonski general Jiro Minami, vrhovni poveljnik japonskih čet v Mandžuriji, japonski poslanik pri cesarju novoustanovljene države Mandčankuo in gubernador pokrajine Kvantung.

bila mala jezuitska naselbina (2 duhovnika in 2 brata) in majhen uršulinski samostan z dekliško šolo.

Baraga je v Cincinnatiju dal v tisk svoji prvi dve škofovski okrožnici, angleško in očipvejsko. Vsebinsko se zelo ločita, obe pa preveva pristrčna ljubezen do duhovnih otrok, zato se večkrat ponavlja nagovor: "Moji ljubljeni otročiči!" **Baragova očipvejska okrožnica je prva uradna cerkvena listina, pisana v jeziku severoameriških Indijancev.** Kako visoko ga je Baraga povzdignil!

Za svoj vikariat je Baraga potreboval vsaj še 10 duhovnikov in stanovanja z opremo zanje, potem več cerkvá in šol z vsem potrebnim. Zato se po posvečenju ni vrnil na sever, ampak se je kar od tam odpravil v Evropo po misijonarje in po podporo. Na Irskem in v Franciji je dobil par duhovnikov oziroma bogoslovcev. V Münchenu in na Dunaju so mu obljubili velike podpore. Nad vse svečano je bil sprejet v domovini, kamor je 26. januarja 1854 po 17 letih zopet prišel. V ljubljanski stolnici, v Dobriču, v Metliki, v Šmartinu in še na drugih krajih je tudi pridigal. Zvonovi so mu peli in topiči pokali v pozdrav, duhovniki so mu z ljudstvom šli naproti. Rojaki so mu prinašali darove; neka ženica mu je dala en krajcar, pa ga je bil tako vesel, da ga je posebej spravil in v Ameriki pokazal Indijancem v dokaz, koliko še vse več bi njegovi rojaki radi dali za misipone, če bi bili bolj bogati. V Trebnjem je obiskal svojo sestro Amalijo, ki je kot vdova živela pri svojih otrocih in vnukih, potem sta se pa skupaj peljala v Rim, da se je poklonil papežu, kateremu je nesel po en izvod očipvejske slovnice in slovarja. V Rimu sta se z Amalijo pomudila pri sestri Antoniji.

Po povratku iz Rima se je 12 dni še ustavil v domovini, 28. marca se je pa za vedno poslovil od nje. Na potu proti Dunaju je v Št. Andražu obiskal Slomška. Na Dunaju se je ustavil 3 tedne, da je zastopal pri poroki cesarja Franca Jožefa ameriško cerkev. Cesar mu je poleg drugih darov dal tudi zlat naprsni križec z verižico; Baraga ga je pa v Ameriki v denarni stiski prodal, a je dal prej napraviti natančen posnetek. Videli bomo, kako važen je postal pozneje za njegovo življenje! Leopoldinska družba mu je dala veliko podporo v cerkvenih potrebščinah in denarju, istotako misijonska družba v Münchenu. Med 11 duhovniki oziroma bogoslovci, ki jih je peljal s seboj, so bili tudi 3 Slovenci: Lavrencij Lavtizar in brata Reša s Koroškega, ki pa nista ostala pri njem.

(Dalje prihodnjič)

IZSELJENSKI VESTNIK

RAFAEL

glasilo ljubljanske družbe sv. Rafaela za varstvo izseljencev izhaja mesečno in stane v Jugoslaviji celoletno Din 12— za inozemstvo pa zaradi večje poštne Din 20.— ali \$ 2.—. Prinaša kratke vesti iz izseljenskega življenja vseh dežel po katerih so se naši ljudje razšli. Upoštevanja vredni članki razpravljajo o vsem kar bi morali slovenski izseljenci vedeti ali kar jih mora zanimati. Novi list je posebno veliko pridobil z združitvijo beh dosedanjih listov Izseljenski vestnik in Rafael. Urejuje ga mnogoletni, izkušeni in zaslužni bivši izseljenec P. Kazimir Zakrajšek, predsednik družbe sv. Rafaela, kar je najboljšo jamstvo za njegovo vrednost. Naročite si ga pri upravi v Ljubljani, Tyrševa ulica Jugoslavija.

PARA TI

je najboljša argentinska splošna ženska revija, ki jo izdaja velika založba Atlantida in v kateri boste našli vsega kar more ženske zanimati. Tedensko najmanj 112 razkošno opremljenih strani velikega obsega z mnogimi tedensko mnogostoterimi slikami deloma v barvah in na najfinejšem ilustracijskem papirju. Letna naročnina znaša za glavno mesto Buenos Aires \$ 11.— in za provinco \$ 13.—. Posamezne številke si lahko kupite na kateremkoli kiosku po 20 ctvs. Naslov uprave:

Revista PARA TI
Méjico y Azopardo
Buenos Aires

NOVI LIST

NEODVISEN JUGOSLOVANSKI IZSELJENSKI TEDNIK
V JUŽNI AMERIKI

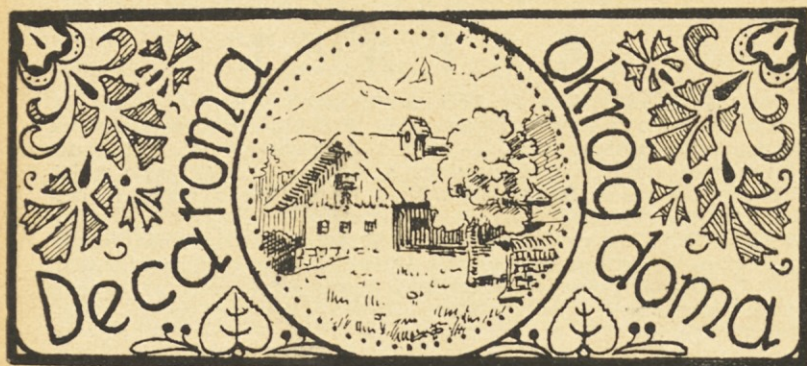
ZAHTEVAJTE GA NA OGLED

s pismom, naslovljenim na:

Dr. VIKTOR KJUDER

Lambaré 964, Buenos Aires

Celoletna naročnina: za vse ameriške države 5 arg. pap. pesov; za Jugoslavijo 80 Din; za druge države 1,50 USA Doll.

Japončica

V imenu njenih tovarišic priredila za Naš mladi rod
Ađamovčeva Julka, Buenos Aires.

Mitsuko ji je ime. Ali ni res čudno? In iz dežele je prišla, ki leži daleč, zelo daleč. Iz Japonske, kateri pravijo tudi Cesarstvo vzhajajočega solnea.

Mitsuko ni kakor smo deklice naše dežele. Njena koža je rumenkasta, oči pa so majhne in leže nekoliko postrani. Mitsuko ni belega plemena kakor smo me, temveč pripada rumenemu ali azijskemu plemenu.

Govori pa tako čudno! Nihče je ne razume. Vsled njenih malih in raztegnjenih oči in ljubkih svojevrstnih črnih laskov bi skoro dejale, da je to velika, lepo poslikana in srčkana lesena punčka s kakoršnimi se tako radi igramo dokler smo še majhne.

Njeno obuvale ne pusti, da bi Mitsuko hitro hodila ali celo mnogo skakala, zato le bolj stopica. Njeni koraki so kratki in nagli. Nosi namreč nekake lesene coklje, ki jih ima privezane na noge s čednimi usnjenimi jermeni.

Tudi njena obleka ni taka kakor smo je navajene. Oblečena

je v dolgo srajco, kakor so jih podobno nosili stari Rimljani in jim rekli tunike, Japonci pa jim pravijo kimono. Vse japonske deklice nosijo kimono, ki ga prepasujejo z zelo širokim pasom.

Kimoni za praznike so véasih zelo razkošni narejeni iz fine svile, pretkani z zlatom in okrašeni z ljubkimi podobami ptic in evetljie. Kimono za vsak dan pa je navadno mnogo bolj skromen in brez okraskov. V takega je oblečena tudi Mitsuko.

Mitsuko ima tudi jako lep solnčnik iz poslikanega papirja in bambusovega trsa. Z njim se brani solnea kadar le preveč pripeka.

Ker smo videli, da je revica Mitsuko nekoliko otožna, smo jo prav prijazno nagovorile:

“Glej, Mitsuko, vemo, da je Tvoja dežela zelo lepa in da so tam hiše iz lesa in papirja in okrašene z lampijončki, dñ imate slamnate preproge namesto postelj...”

Mitsuko nas gleda in še smehlja, toda ne razume nas. Res škoda.

“Tudi vemo”, smo jo hotele tolažiti vse na enkrat, “da raste v Vaši deželi mnogo češenj, ki se vse na enkrat razevetó in da praznujete takrat lep praznik na čast pomladi...”

Tudi krizanteme so pri Vas tako velike kakor polna luna kadar jo gledamo iz dvorišča. Po ribnikih in jezerih pa rastejo zelo veliki in kakor sneg beli lotosovi cvetovi. Kako lepi so venci glicinij...”

Uboga Mitsuko!... Na široko je odprla svoji očki, ker je menda mislila, da nas bo potem bolj razumela, pa nas vseeno ne razume prav nič, kar ji pripovedujemo. Nazadnje sklene ročki, nalahno zaploska in pravi:

“Hai..., hai..., hai...”

Tudi me je nič ne razumemo. Kako težka je japonščina!

Pa tudi sicer se nam Mitsuko ne zdi taka deklica, kakor smo me. Ne igra se, ne teka, ne poje... Najraje se vsede in zagleda v daljavo, kakor bi njeni sanjavi očesci hoteli najti tam daleč neke svoje japonsko domovino, deželo hišie, ki so igračke, deželo češenj in pritiikavih drevese in krizantem...

O koliko prijateljic je pustila tam Mitsuko! Z njimi bi seveda že igrala in govorila in bila vesela.

Toda sedaj je daleč od svojih domačih krajev. Vzdihnila je. Še bolj otožna je postala. Zdi se, da bo zdajzdaj zajokala.

Da jo potolažimo, ji damo bonbončkov. Za roke jo primemo in jo peljemo na izprehod, da se malo razveseli.

“Klip, klop, klip, klop...” tolčejo njene cokljice po mestnem tlaku. Vsi jo gledajo. Mitsuko povesi nekoliko glavico in potem povesi še svoj solnčnik.

Sedaj je pa res taka kakor ljubka punčka za igranje!

Japonski otroški vrtee. Nekateri otroci “delajo”, to je luščijo riž, kar je eden izmed japonskih novoletnih obredov.

Ali si že kaj pisal gospej botri Mini? Kakor nam sporoča, je zelo vesela vsakega pisma in bo na vsako rada odgovorila, dobrim pisateljem pa bo poslala tudi kakšno lepo slovensko knjigo v dar. Njen naslov je:

GOSPA BOTRA MINA,

Aljaževa cesta št. 3

P. JESENICE—FUZINE (Jugoslavija)

DVE SMEŠNICI, KI NE SMEJO VELJATI ZA SLOVENSKE OTROKE.

UMAZANCI

Janezek Franciju: Francelj, ti si pa bolj umazan kakor jaz!
Francelj Janezku: Seveda, saj sem tudi tri mesece starejši!

ZAMORČKI

Otroci se igrajo bele in zamorčke, pa pravijo beli zamorcem, naj se gredo namazat z ogljem, da se bodo ločili od belih, eden izmed nemarnih zamorčkov pa je dal umazani deci še bolj enostaven svet: naj se raje beli umijejo, pa bo stvar ravno tako dobra.

POSREDOVALNICA ZA SLUŽBE

Gospa, ki je ravnokar zapodila služkinjo, se je vrnila iz posreovalnice za službe.

Gospod: No, ali si dobila novo služkinjo?

Gospa: Ne.

Gospod: Kako da ne? Kaj ni bilo robene proste?

Gospa: So bile, pa smo pri nas že vse imeli.

Slovenski Tednik

prinaša mnoge dnevne novice iz naše nove in stare domovine, kakor tudi najvažnejše svetovne vesti, in razne socialne in druge članke. List izhaja že šesto leto in ga izdaja slovenska delavska prosvetna organizacija, urejuje pa Ivan Kacin. Letno stane \$ 5.— m/n. Za inozemstvo \$ 6.— m/n. Naš naslov je:

Uprava Slovenskega tednika
Añasco 2322.
Buenos Aires, Rep. Argentina.

Dr. JUAN ANGEL
MARTINOLICH
odvetnik

MONTEVIDEO 481
U. T. 35-5223

NAŠE SESTRE na DOCK SUDU
so otvorile otroški vrtec v ulici
M. E. Estevez 1200, kjer spre-
jemajo otroke od 2 let naprej.
Podučujejo odrasla dekleta v roč-
nih delih, petju in raznih jezikih

ALI SI ŽE PORAVNAL NAROČNINO? VEPI, DA MORAMO MI
SPROTI PLAČATI VSAKO ŠTEVILKO IN DA NE MOREMO
LISTA NIKOMUR POŠILJATI ZASTONJ.

Boletín de la Misi6n Cat6lica Eslovena
 SluŹbeni vestnik Slovenske katoliške misije

CERKVENI KOLEDAR

24. marec — tretja postan nedelja — pri slovenski sveti maŹi ob desetih dopoldne na Paternalu, Avalos 260, bodo peli u6enci slovenske osnovne Źole na Paternalu, popoldne ob Źtirih pa bo kakor po navadi slovenski kriŹev pot z ljudskim petjem. Vse kateri vtegnejo vabimo, da pridejo Źe ob treh popoldne k vajam za skupno petje, tudi 6e niso nastopali Źe pri nobenem javnem petju.

25. marec — pondeljek — spomin oznanjenja angela Gabrijela devici Mariji, da bo postala Jezusova mati.

26. marec — torek — spomin svetega Dizma, ki je bil za svoje zlo6ine obsojen v smrt na kriŹu, pa mu je Kristus odpustil grehe in kazni zanje in mu obljubil: Źe danes boŹ z menoj v raj.

27. marec — sredo — spomin svetega Janeza iz Damaska, U6enika Cerkve, ki je zlasti sr6no in uspeŹno branil pravo vero naŹproti carigrajskim cesarjem, ki so prepovedovali 6eŹenje svetih podob in uni6ili neprecenjlive cerkvene umetniŹko zaklade. — Zapovedan je post, to je pritriganje v jedi brez zdrŹnosti mesnih jedi.

28. marec — 6etrtek — spomin svetega Janeza Kapistrana, ki je l. 1456 umrl v Beljaku, slavnega branilca naŹih deŹel pred turŹko nevarnostjo.

29. marec — petek — spomin svetega dijakona 6irila, ki je bil v Palestini do smrti mu6en zaradi stanovitne vere v Kristusa.

30. marec — sobota — spomin svetih Domnija, Viktorja in tovariŹev, ki so bili v Solunu do smrti mu6eni zaradi stanovitne vere v Kristusa.

31. marec — 6etrta postna nedelja — slovenske boŹje sluŹbe kakor po navadi ob desetih dopoldne in ob Źtirih popoldne.

Bratje!

Posnemajte Boga kakor ljubljeni otroci in živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus ljubil nas in se za nas dal v daritev in krvavo žrtev, Bogu v prijeten vonj.

nesramnost pa in vsaka nečistost ali lakomnost naj se med vami niti ne imenuje, kakor se spodobi svetim;

tudi ne nespodobno vedenje in nespametno govorjenje ali norčevanje, ki se ne spodobi, ampak rajši zahvaljevanje.

To namreč vedite in umevajte, da noben nesramnež ali nečistnik ali lakomnik — kar pomeni malikovavec (1) — nima deleža v kraljestvu Kristusovem in božjem.

Nihče naj vas ne vara s praznimi besedami (2), kajti zaradi tega pride božja jeza nad sinove nepokornosti. Ne imejte torej z njimi deleža! Kajti nekdanj ste bili tema (3), zdaj ste pa luč v Gospodu.

Kakor otroci luči hodite — sad luči je namreč v vsakršni dobroti in pravici in resnici.

(1) Nesramnež in lakomnik sta pravzaprav malikovavec, ker cenita bolj kakor Boga in takorekoč molita eden malika Mamona (boga bogastva), drugi pa nespodobno uživanje, zato ne moreta imeti deleža v kraljestvu Kristusovem, to je v nebesih, ampak v kraljestvu maikov, to je v peklu.

(2) Kakor da bi krščanska svoboda dovoljevala nečistost, lakomnost in druge poganske napake in bi bilo dovolj, da človek le veruje v Boga.

(3) Kristjani, ki jih je Pavel pridobil za krščansko vero, so bili svojčas pogani, niso poznali božje volje, ne božjih zapovedi, zato tudi niso imeli greha v kolikor niso živeli po božjih postavah, ki jih poznali niso.

Nedeljska misel, ki jo večkrat med tednom prevdarjaj:

Noben nečistnik ali lakomnik nima deleža v kraljestvu Kristusovem

MALO KATEKIZMA ZA NAŠE MALE

Jesus je bil z apostoli pri zadnji večerji in je rekel: "Srčno sem želel z vami jesti to velikonočno jagnje, preden bom trpel."

In vzel je kruh v svoje roke, ga blagoslovil in dal učencem, rekoč: "Vzemite in jejte, to je moje telo."

Prav tako je vzel kelih z vinom, ga dal svojim učencem in rekel: "Pijte iz keliha vsi, to je moja kri."

In naročil jim je: "To delajte v moj spomin."

Tako je postavil Jesus zakrament svetega Rešnjega Telesa.

Kaj je imel Jezus v rokah, preden je rekel: "To je moje telo"?

Pređen je rekel: "To je moje telo", je imel Jezus v rokah kruh.

V kaj se je kruh spremenil, ko je Jezus rekel: "To je moje telo"?

Ko je Jezus rekel: "To je moje telo", se je kruh spremenil v Jezusovo telo.

Kakšno je bilo to Jezusovo telo?

To Jezusovo telo je bilo podobno kruhu. Imelo je barvo, okus in vonj kruha.

Kako se imenujejo barva, okus in vonj kruha?

Barva, okus in vonj kruha se imenujejo podoba kruha.

Kaj je imel Jezus v kelihu, preden je rekel: "To je moja kri"?

Pređen je rekel: "To je moja kri", je imel Jezus v kelihu vino.

V kaj se je vino spremenilo, ko je Jezus rekel: "To je moja kri"?

Ko je Jezus rekel: "To je moja kri", se je vino spremenilo v Jezusovo kri.

Kakšna je bila ta Jezusova kri?

Ta Jezusova kri je bila podobna vinu. Imela je še barvo, okus in vonj vina.

Kako se imenujejo barva, okus in vonj vina?

Barva, okus in vonj vina se imenujejo podoba vina.

(Jezusovo telo pod podobo kruha in Jezusova kri pod podobo vina imenujemo sveto Rešnje Telo.

Pri zadnji večerji so apostoli iz Jezusovih rok prejeli sveto Rešnje Telo.)

Kako imenujemo Jezusovo telo in Jezusovo kri pod podobo kruha in pod podobo vina?

Jezusovo telo in Jezusovo kri pod podobo kruha in pod podobo vina imenujemo svet Rešnje Telo.

Kdaj je postavil Jezus sveto Rešnje Telo?

Sveto Rešnje Telo je Jezus postavil pri zadnji večerji.

Kakšno obiašt je dal Jezus apostolom z besedami: "To delajte v moj spomin!"?

Z besedami: "To delajte v moj spomin!" je Jezus dal apostolom oblast spreminjati kruh v Jezusovo telo in vino v Jezusovo kri.

Komu so apostoli izročili oblast spreminjati kruh in vino?

Oblast, spreminjati kruh in vino, so apostoli izročili škofom in mašnikom.

Kdaj spremenijo škofje in mašniki kruh v Jezusovo telo in vino v Jezusovo kri?

Škofje in mašniki spremenijo kruh v Jezusovo telo in vino v Jezusovo kri pri sveti maši.

Pomni. Zadnje večerje se spominjamo na veliki četrtek in pa na praznik svetega Rešnjega Telesa.

APOSTOLSKA DELA

(Nadaljevanje)

Tedaj so apostoli in starešine z vso cerkvijo (147) sklenili, iz svoje srede izbrati dva moža in ju poslati v Antiohijo s Pavlom in Barnabom, namreč Juda, s priimkom Barsaba, in Sila, ki sta bila vodilna moža med brati. Po njih so poslali tole pismo: "Apostoli in starešine, bratje, pozdravljamo brate izmed poganov v Antiohiji, Siriji in Ciliciji! Ker smo slišali, da so vas nekateri, ki so izšli iz naše srede, pa jim ničesar nismo naročili, z govori zbegali in vznemirili, smo se zbrali in smo sklenili, izbrati dva moža in ju k vam poslati z našima predragima Barnabom in Pavlom, možema, ki sta posvetila svoje življenje za ime našega Gospoda Jezusa Kristusa. Poslali smo torej Juda in Sila, ki bosta isto tudi sama astno povedala: Odločil je namreč Sveti Duh in mi z njim, da vam ne nalagamo nobenega bremena več kakor te-le potrebne reči: da se zdržite tega, kar je darovano malikom, in krvi in mesa zadušenih živali in nečistovanja. Če se boste tega zdržali, boste prav ravnali. Zdravi!"

Odposlanci so prišli v Antiohijo; zbrali so množico in oddali pismo. Ko se je prebralo, so se razveselili tolažilnih besed. Juda in Sila, ki sta bila tudi sama preroka, sta z mnogimi besedami brate bodrila in jih potrdila. Nekaj časa sta se ondi pomudila, potem so ju bratje v miru odpustili k njim, kateri so ju bili odposlali. (A Sila je sklenil tam ostati, le Juda je odšel v Jeruzalem.) Pavel in Barnaba pa sta ostala v Antiohiji in z mnogimi drugimi učila ter oznanjala besedo Gospodovo.

(147) To je, s celo cerkveno občino.

Germánico, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 19 -- Banco Germánico, Santos, Rua 15 de Noviembre 164 -- Banco Holandés, Sao Paulo, Rua da Quintanda 9.

Paraguay: Banco Germánico, Asunción, Calle Pres. Franco esq. Chile.

Chile: Banco Germánico de la A. S., Santiago, Calle Huerfanos 833 -- Banco Germánico, Valparaiso, Calle Pratt 238.

Francosko, Belgija in Luksemburg: Banque Baruch et Cie., Paris, 16 rue Lafayette.

Holandsko: Hollandsche Bank -- Unie N. V., Heeregracht 432, Amsterdam, Holandija.

Nemško: Deutsch-Südamerikauische Bank A. G., Mohrenstrasse 20, Berlin.

SLOVENSKA KROJAČNICA IN TRGOVINA

z manufakturnim blagom po konkurenčnih cenah.

Priporočila se: Sebastian Mozetič

Buenos Aires

OSORIO 5025 (La Paternal)

ZAVOD NAŠIH ŠOLSKIH SESTER v ROSARIJU

calle CORDOBA 1646

sprejema na stanovanje in hrano
deklice, ki obiskujejo notranjo
ali katerokoli zunanjo šolo.

———— ZAVOD ———— SV. CIRILA IN METODA

sprejema dečke v popolno varstvo
Obrnite se pisмено ali osebno na:

ASILO LIPA, VILLA MADERO
C.G.B.A. (Bs. Aires)

“CLINICA DENTAL DEL PLATA”

CARLOS CH. LALANNE

CARLOS PELLEGRINI 311 esq. SARMIENTO
Eprejema vsak delavnik od 9—11.30 in 14—18 h
GARANTIRANO VSE V STROKO SPADA
JOŠE JELO. BREZPLAČNA POSVETOVANJA.
— SPECIJALIZIRAN ZA BOLEZNI
(PRELUKNJANJE) NEBA.

Banco Germánico

DE LA AMERICA DEL SUD

Av. L. N. Alem 150 - BUENOS AIRES - 25 de Mayo 149-59

predstavnik za celo Južno Ameriko:

PRVE HRVATSKE ŠTEDIONICE

POŠTANSKE ŠTEDIONICE

ZADRUŽNE GOSPODARSKE BANKE

BANCO DI ROMA — GENOVA

Pošljite Vaša denarna nakazila v stari kraj, samo tem sigurnim potom.

BZOJAVNO!

Z AVIJONOM!

Z POŠTO!

Naše uradne ure: od 8 $\frac{1}{2}$ do 7 zvečer; ob sobotah do 12 $\frac{1}{2}$.

Sigurnost! Brzina! Uslužnost! Poverjenje!